

Som stævnede det til Dom han ind
 Og lagde Angsten i hans Sind;
 Det mødte ham, hvor hen han saa,
 Og alt som i en Taage laa.

— Men hjemme bøger han i Væn
 Dit Hjerte til en ydmyg Bøn:
 Tag fra mig, Gud, den Røs, jeg
 vandt,
 Og giv mig kun at tale sandt!

Et tale sandt om dig og dit,
 Om Raaden din og Faldet mit,
 Om Livets Mørk, Dødens Gru,
 Med Flammeord, men kærlig Su.

Hver Gang min Tanke række vil
 Ud efter Verdens Sjægspejl
 Og stirrer blind paa Døgnets Glans
 Og bejser til dets fakkels Krans.

Og hver Gang jeg mig drømmer
 Imit
 Og Hovmod i mit Hjerte bor,
 Og hver Gang glad jeg lytter til,
 Naar Døgnets Mænd mig smigre vil.

Da drag til Minde mig hin Mænd,
 Der laa med Gru ved Gravens
 Rand
 Og bad i sidste Kuldegys
 Om Livets Ord med Sandheds Lys.

Men bad forgæves og for hen
 Hvor fra ej nogen kom igen;
 Jeg kunde ej, jeg turde ej,
 Gennem Graven vise Vej!

Jeg søgte al min Møgt og Kunst
 Bar her kun fakkels Taagers Dunst,
 Elendige, fattige der jeg stod,
 Og knust var alt mit fakkels Mod.

Ja, drag mig det til Minde, Gud,
 Og lad det aldrig slættes ud!
 Bliv du mit Liv, mit Lys, min
 Fred,
 Og tegn mit Virke, ja, virk med!

Thi uden dig, jeg føler grant,
 Er al min Gerning Søg og Tant;
 Men fald du mig med Raadens
 Mænd
 Og før mig med din højre Haand!

Saa lod hans Bøn og fra den Dag
 Saa præled ikke: "Far i Mag!"
 Men: "Kæmp alvorligt! grib i
 Tro
 Det Ord, som over Grav skaar Bro!"

Ud Vandens Malm hans Tale klang,
 Var blød dog som en Buggefang,
 Som Sommerfjelen stærk og klar
 Den Vøst ud i Verden bar.

Lil den, hvis Kind i Sorg blev
 Sleg,
 Lil den, som fakkels Venner søg,
 Lil den, som Synden slog til Brag,
 Som modløs blev paa Kampens
 Dagg.

Han kom med Fred og Lys og
 Trøst,
 Og altid kærlig lod hans Røst;
 Saa Verdens Røs ej mere vandt,
 Men hvad han saade, det var sandt.
 A. D. A. N.

Indsendt af H. J. Dahm.

"Kristendommens Odyse."
 Af H. P. Hansen.

Med det tvægede Sværd om Vord.

Da Verdensbangelisten med sine
 Ledfagere en tidlig Joraarsmorgen
 i Seleucias Gavn gik om Vord paa
 det Skib, der var bestemt til Ky-
 pern, for at vinde Hedningeveb-
 den for Kristus, begyndte Kristen-
 dommens Odyse.

Det apostoliske Hertsj, som med
 hvide Sejl, udsænk for Vinden
 som Maagevinger, lod hen over
 Middelhavets blå Bølger, havde det
 tvægede Sværd om Vord, hvormed
 den romerske Verden skulde lægges
 for Korsets Fod.

Der var mange Skibe, som se-
 lede frem og tilbage paa dette Ver-
 denshav, men det Skib, der bar Ver-
 dens største Hedningsmissionær ud
 paa hans Erobrerfærd, adskilte sig
 fra alle andre derved at det havde
 Evangeliet med om Vord — det
 var det første Missionsfisk, og hvor
 skulde vi have ønsket at fende dets
 Ravn, som vi kender Ravnene paa
 Missionsfiske fra nyere Tider "Mor-
 gensstjernen", "Haabet" o. s. v.

Hvis Rom havde haft Grund til
 at slage over, at Orontesfloden førte
 saa megen sødelig Bedyrsgællig-
 hed til den gule Uiber, saa gav

floden nu rig Erfattning ved paa-
 sin til Havet ikende Strøm at føre
 Apostelen, der kendte Ravnene over
 alle Navne, det Kongenavn, der nu
 skulde lyde over Hedningevebdenen,
 og som havde alt det i Eje, Ver-
 den længetes efter og trængte til.
 Kun lidet drømte Paulus om,
 hvad han skulde lide for dette
 Navns Skyld, som han sejlede hen
 over det blå Hav, hvor han fire
 Gange skulde lide Skibsbrud. Frem-
 tiden med den Smeltedigal, hvori
 Slaggerne skulde udbrændes, og
 hans Heltefæls sine Guld renses,
 var af Guds Barmhjertighed skjult
 for ham, om han end i store Træf-
 har anet, hvilke Prøvefjer der fore-
 stod ham.

Mon han kunde have haaret det,
 hvis han havde forudset alt det, der
 ventede ham for Ravnets Skyld:
 at budtrædes, at stenes, at lide
 Skibsbrud, de besværlige Rejser til
 Fods paa usure Veje, Færerne ved
 stigende Hoder og brændende Binde,
 Randede Røder, Jøder og Hed-
 ninger, fakkels Kristne, vaagne Mæ-
 tter, Røgenhed, Sungen og Tøst,
 Sogdomme og Svagheder, Kræftel-
 ser af enhver Art, de haarde Træng-
 selsophold, den uoplyste Døds-
 angst, Ensomheden i Rænknerne, det
 folde Hængsel og til sidst Martyr-
 døden.

Eller mon han ikke allerede paa
 dette Trin af sin Færd vilde have
 sagt: "Mit Liv er mig ikke dyre-
 bart, og jeg formaar alt i Kristus,
 som gør mig stærk."

Men som Hertsjet vendte Stæ-
 ven mod "Gudernes Herg" og se-
 lede ind i Salamisbugten, var det
 vel snarere for Paulus, som stod
 han paa selvbelyste Højder, medens
 Evangeliet gik sin Sejrsdang ud
 over Verden. Og der er heller in-
 gen Tvivl om, at som en af Mid-
 delhavets største Rer var Kypert
 vel stiftet til at danne Udgangspun-
 tet for Evangeliets Forlyndelse i
 Verden, og Apostlene forlod heller
 ikke Sen, før de havde forlyndt Evan-
 geliet for Statholderen, der "at-
 traede af hore Guds Ord", som for
 Hifferbefolkningen langs Kytien, Mi-
 nearbejderne i Kobberbjergene og
 Landshyrernes Bønder.

Paulus havde sponget Mændens
 Sværd og bundet den første Sejr
 for sin Herre.

Og det var ved Hjalp af det
 samme Raaben, han vandt det store
 Slag i Antiochia i Pisidien, hvor
 vi har den første Missionsrejses ste-
 re Højdepunkt.

Apostlenes Budskab rettedes ikke
 først til de indpøstede Pisidiere, ikke
 heller til Graekerne eller Romerne,
 men til Jøderne. Uden Tvivl var
 Missionærenes første Gerning at læ-
 ge Tilflugt til det med Synagogen
 forbundne "fremmedes Boliger" og
 derefter søge sig en Vølg i Jøde-
 kvarteret samt stifte sig et Mærked
 for den Sejldug, med hvis Forar-
 bejdelse Paulus stiftede sig sit Un-
 derhold.

Arbejdet tysselsatte blot hans Hæn-
 der og forstyrrede hverken hans Tale
 eller Tanker, og uden Tvivl er
 ikke saa af de omvendte snarere
 vundne ved Samtaler ved forskel-
 lige Lejligheder end ved Talerne i
 de offentlige Synagoger.

Men Paulus's Mission var ikke
 bestemt for nogle fæ eller enkelte.
 Han greb derfor hedsje enhver Lej-
 lighed til om Sabbaten at besøge
 Synagogerne og tale til Forsamlin-
 gen. Og Bøstget i Antiochia har
 navnlig faaet Interesse ved den Pra-
 dikan, Paulus her holdt, og som ikke
 blot er den første, som er opbeva-
 ret fra ham, men ogsaa er ejendomme-
 lig ved den rige Anvendelse, der gø-
 res i den af den gamle Pags hel-
 lige Skrifter.

Hans Prædikan er interessant ite-
 le blot ved den Sikkerhed, hvormed
 han drog Jordel af Indtrykket fra
 de oplæste Kristfastnust, men ogsaa
 som et Vidnesbyrd om, at han alle-
 rede ved Begyndelsen af sin Mission
 havde klart Blik for de Sandheder,
 han siden med saa megen Kraft for-
 lyndte: Læren om Retfærdiggørelsen
 ved Kroen og Umuligheden af
 ved Lovens Gerninger at vinde Guds
 Velbehag.

Den historiske Metode han anvend-
 ter, minder om Stefanus Tale for
 Raadet, og fra Apostelen Peters Pin-
 seprædikan har han det mærkelige
 messianiske Vevis for Opstandelsen,
 som han begrunder paa et Sted i
 Daniels anden Salm.

Han oprullede Billeder af Is-
 rael's Historie, hvorledes Gud med
 "Løstet Arm" førte Jøfket ud af
 Trælkelandet og bandede Vej for det
 gennem Ertenen til det forjættede
 Land; de saa Profeten Samuel, den
 gamle vise Dommer, og Hærbredren-
 gen David, der slog Filistærkæmper
 og blev det udvalgte Folks Konge.
 Og saa gif Paulus pludselig over
 til at fortynde det glædelige Bud-
 skab, der vel næsten maatte tage
 Mænddrag fra de luttende Starer.
 Paulus godtgjorde, at Jesus var
 Messias, og at Forjættelserne var
 opfyldt paa ham.

Af Davids Sæd havde Gud ud-
 valgt en, der, hvad hans Navn og
 fæ betegnede, var en Frelser, og
 som ogsaa den store Profet Johan-
 nes havde givet Vidnesbyrd. Men
 ham, som Overstjerne havde forsjæt-
 tet, havde Gud opvaft fra de døde.
 Dette var en historisk bevisligkends-
 gerning, hvorom mange endnu le-
 vende kunde bære Vidnesbyrd. Og
 dette stod i Samklang med alle de
 Profetier, der i Aarhundreder havde
 været Genstand for deres Tro og stod
 at læse i deres hellige Skrifter. Op-
 standelsen, som saaledes var en fuld-
 bragt kendsgerning, var den høje-
 ste Dødsoplysning af den Salm, hvori
 Gud kaldte David sin Søn.

Idet Paulus saaledes fra sine
 Tilhøreres eget Standpunkt udlag-
 de de Skriftsteder, de nylig havde
 hørt oplæst, henholdt sig til Skrift-
 steder, de bøjede sig for, citeret
 Skrifter, de holdt hellige, støttede sig
 til en Historie, hvortil de lttede med
 Umdren, og fastet nyt Lys over den
 "mærke Tale ved Harpen", der hid-
 til havde snavet sin rette Fortolk-
 ning, og derhos havde forenet over-
 bevøsende Tale med alvorlig Forman-
 ning, samlede han det til et Vevis
 for, at det var en troværdig Tale,
 han førte, et glædeligt Budskab, der
 vil var værdt at modtage.

Paulus hævdede først det tvæge-
 de Sværd i Mændens Kraft, et stort
 Slag var vundet, Djævelens Hæst-
 ninger vaskede og Guds Mænd før-
 te Ordet i Hjerterne.

Det følger ogsaa deraf, at man
 ikke blot bad Paulus tale den følge-
 ende Sabbat, men mange fulgte og
 fæ med Apostlene for at spørge dem
 videre ud, og i Ugens Løb blev der
 overalt i Hjemmene talt om de
 fremmede Gæster og deres mærkelige
 Tale.

Da vore Missionærer den følge-
 de Sabbat kom ind i Synagogen
 stod de Ansigt til Ansigt med et helt
 Jøfkehær: Jøder, Graekere og Ro-
 mere og ved Indgangen en Mæng-
 de Mennefter, som ikke hørte til For-
 samlingen, men som var kommen
 af Nysgerrighed for at hore Mis-
 sionærenes Historie.

Men Jøderne blev, som vi ved,
 fortrødelige over, at denne Mænd,
 der var kommen fra Tauris's sne-
 derte Højder med Budskabet om
 Retfærdiggørelsen ved Kroen paa
 Jesus Kristus, skulde udrette mere,
 end de havde opnaaet i Aarhundre-
 des Ord.

"Det var nødvendigt, at Guds
 Ord først skulde tales til eder; men
 efterdi I jøder det fra eder og ikke
 agter eder selv værdige til det evige
 Liv, se saa vender vi os til Hedning-
 gerne."

Idet Paulus vender sig til Hed-
 ningerne, var det i Lydighed med
 Jøderens egen hellige Skrift, hvor
 det hedder:

Jeg har sat dig til Hedningerne
 Lys, for at du stal være til Frelse
 lige ud til Jordens Ende.

Med Glæde og taknemmelighed
 hed Hedningerne Evangeliet Bekom-
 men: "de blev glade og prisste Her-
 rens Ord," og Tilføjelsen: "Herrens
 Ded udbrødtes over hele Landet,"
 funde sættes som Døersfriist over he-
 le Apostelsagaen.

Denne Begivenhed, udgør ikke
 blot Højdepunktet i Paulus's Mis-
 sionsrejse, men ogsaa det store Ven-
 depunkt, da Evangeliets Forlyndel-
 se for Hedningerne endelig og af-
 gjort tager sin Begyndelse.

Men havde Paulus med saa stor
 Virkning ført det tvægede Sværd
 mod Møretets Hæstninger, forfulgte
 Dndsfabens Drot ham med saa me-

get større Hændskab, og det var
 kun fordi Apostelens Liv var i Guds
 Haand, han undgik Døden, da han
 i Vjstra blev stenet af de rasende
 Jøder.

Men blev Vjstra Stuepladsen for
 en imertelig Videlse, gav Gud ham
 ogsaa rig Erfattning. Det var ma-
 afte i Cunicus Hus, han fandt den
 Hvide og sønne Pleje, han efter
 den grufulde Behandling trængte
 til. Det var her, han mødte Cuni-
 ces Søn, den unge Timoteus, den
 Gang en Dreng paa femten Aar,
 for hvem han kom til at være den
 inderligste Kærteighed, som han valgte
 til Vaabenfælle paa de følgende
 Færter, som han fandt med sine for-
 troligste Budfæber; hvem han be-
 troede Tilfynet med de største Me-
 nigheber; hvem der var ham til
 Trøst under det sidste Jangenskab,
 hvem han betragtede som sin Søn
 i Troen; der stod hans Hjerte nær-
 mest og var ham kærst, og til hvem
 han kunde skrive de sønne Breve.

"Du kender fra Barn af de hel-
 lige Skrifter."

Da Paulus efter to Mars Forløb
 en lys Joraarsdag atter vendte til-
 bage til Antiochia og samlede med
 den Menighed, der havde udsendt
 ham, kunde han afslæge en Mis-
 sionsberetning, der er enestaaende i
 Kirken Historie! der var udrette
 "store Ting", større end Verden
 drømte om, der var aabnet en "Tro-
 ens Dør", der baade var en Frelse
 i Hændens Hæstningesværker og en
 Indgang for Hedningerne til Guds
 Rige.

Paulus kunde lægge Palmer for
 Korsets Fod til Væ for den Konge,
 der havde faldet ham til Hed-
 ningernes Missionær.

Thi det var ikke ved Magt og
 ikke ved Styrke, men ved Hjelp af
 det Korsets Ord, der er stærkere end
 noget Sværd, at de store Ting var
 udrettet.

De unges Bevarelse i vor
 lutheriske Kirke.

Der har været skræbet i Danse-
 ren om at bruge det engelske Sprog
 sammen med det danske i Menig-
 hedsarbejdet i den forenede lutheriske
 Kirke. Da dette Spørgsmaal især
 det sidste Mars Tid har ligget mig
 meget nær, vil jeg med Redaktø-
 rens Tilladelse fremholde et Par
 Tankefæ desangaaende.

For ca. et Par Aar siden be-
 stemte jeg med Familie at rejse fra
 Iowa til California, og da vi tid-
 ligere havde boet ved Selma, Cal.,
 vendte min Vjstrus og mine Tanke-
 fæ sig derhen. Men vore Vørn
 tænkte anderledes. Et halvt Mars
 Tid havde vi boet i Long Beach,
 Calif., hvor der var engelsk lutherisk
 Kirke og Søndagsskole, og dertil
 vilde de, vi skulde rejse. Men da
 vi ikke for Tiden ser os i Stand
 til at flytte dertil eller et andet
 Sted, hvor der er engelsk lutherisk
 Gudstjeneste, saa føler jeg, at jeg
 maafte har nægret mine Vørn noget,

som jeg siden kommer til at for-
 trykde, da jeg ikke alene ønsker, at
 de skal oplæres men ogsaa vedblive
 at leve i Genhold til den lutheriske
 Lære. Vi kan, mens de endnu ikke
 er voksne, fæ dem til at gaa
 med til dansk Kirke og Søndags-
 skole. — Jeg vil her sige, at vi
 har lært alle vore Vørn det dan-
 ske Sprog fra smaa af. — De har
 altid, hvor end vi har opholdt os
 gaaet stadig til Søndagsskole, men
 aldrig vist en saadan Interesse for
 Søndagsskolen som for den engel-
 ske, hvilket ogsaa efter mit Skøn
 er indlysende. Vørn som i vort Til-
 fælde er født her i Amerika —
 og jeg som deres Fæder ogsaa er
 født her — kan jo ikke have no-
 gen Interesse for Danskhed eller det
 danske. Jeg kender ingen der og
 meget mindre gør de. Og vort er
 ikke et enestaaende Tilfælde. Jeg
 tror, jeg kan sige uden at overdribe,
 at en Treiedel af Befolkningen in-
 denfor den lutheriske Kirke er kom-
 men til det Vendepunkt. Og hvor
 mange flere udelukker vi fra vor
 Kirke bestandig, idet de gifter sig
 med andre, som ikke forstaar Dansk.
 Er det rigtig, og kan vi forpære
 det for Gud og Mennefter? Mange
 af vore Folk staar i Dag udenfor
 noget Kirkesamfund for det sammes
 Skyld. Det lutheriske kan de ikke
 gaa til, for Egetæfellen forstaar ite-
 dansk, og da de er oplært Lu-

therisk, kan de ikke med ren Sam-
 vittighed tilhøre nogen anden Slags
 Menighed. Der er sagt, at en Del
 af vi ældre ikke interesseres os for
 engelsk Prædikan, og andre af os
 forstaar det ikke. Mon der er mange
 saadanne? Og om saa var, var det
 saa alligevel ikke bedre, at vi som
 har lært at tjene Gud, gør det i
 Lørdom og saa ikke alene oplæres
 vore Vørn i den lutheriske Tro,
 men ogsaa med det samme giver
 dem en Kirke, de kan vedblive at
 tilhøre, efter at de forlader os?
 Lad os ikke tvinge vore Vørn til
 at leve under et Sprog og byrde
 deres Gud i et andet. Vil ikke Sty-
 relsen for den forenede dansk Lu-
 theriske Kirke se ind til Tidens Ven-
 dning i Tide og ikke alene lade vore
 Præstier tale det engelske Sprog
 tilligemed det danske, men ogsaa
 udføre Forvaltningen af Saftamer-
 terne paa Engelsk saa vel som paa
 Dansk?

Jeg tager meget mere Blads op,
 end jeg burde men haaber Redak-
 tøren vil se sig i Stand til at fæ
 Blads for disse Tankefæ, da de ligger
 mig meget paa Sinde.

B. G. Johnson,
 Reedley, Calif.

At tjene.

Mef.: Kæmp alvorlig o. s. v.
 Er det ringe kaar at tjene?
 O, hvad siger Herrens Ord —
 dette Lys for vore Fødder
 gennem Mørket paa vor Jord?

Ej at tjenes, men at tjene —
 derfor Jesus som hernes,
 bar vor Svaghed, vore Byrder,
 og paa Korset for os itred.

Er det ringe da at vandre
 samme Vej, som Jesus gif,
 og at ofre lidt for andre,
 naar jeg alt for intet fik?

Er det ringe da at bære —
 lydigh paa vor Faders Bud —
 Tjenerdragten og at elffe
 i sin arme Næste Gud?

Judiske Broderier.

Som mange af Danferens Ven-
 ner ved, har Fru Knudsen, 59 Ra-
 mona St., San Francisco, Calif.,
 en Sending indiske Broderier til
 Sale fra den danske Zindiemission-
 nær Fru Wittmann. De indkomne
 Penge gaar til Hjalp til Hindu-
 studenten Surendranath Aryas Un-
 derhold paa Yale Universitetet.

Jeg har fra Fru Knudsen mo-
 taget \$50.00, og desuden har Fru
 Knudsen betalt \$35.10 i Tøld for
 Broderierne. Fru Knudsen har end-
 nu en Del nydelige Broderier til
 Sale, om der skulde findes Købere.
 Underkøgnede, Fru Wittmann's Bro-
 der, har Surendranath's Pengefager
 i Hænde og takker alle, der har hjul-
 pet, specielt Fru Knudsen for al
 hendes Arbejde.

Med venlig Hilsen.
 Long Branch, N. J., 9. Apr. 1918.
 George Sodemann.

Stærkt Skaft med 3 forskellige Blade,
 og de har et let, praktisk Redskab til
 alt Haavarbejde; kan ødelikkelet for-
 andres til hurtig Udrensning af det. De
 vil gjøre, Skaft og 1 Blade \$1.25, med 2
 Blade \$2.10, med alle 3 Blade \$2.50. Køb
 det hos Deres Hardware Dealer eller
 frit tilsendt ved at sende Beløbet til
 Schoener Manufacturing Co.,
 Dept. S., St. Cloud, Minn.

Nettelse.
 I Danferen Nr. 15 under Ein-
 net: Søndagskøfslærermødet i Ce-
 dar Falls, Ia., staar midt i første
 Spalte: "men giv det Medicinen
 i Form af en Pille i en Sfe fuld
 af dejlige Bibelhistorier." Der skul-
 de staa: "Men gif det Medicinen
 i Form af en Pille i en Sfe Suk-
 ker, og Bærnet tager det med Glæ-
 de. Saaledes læses Katekismus bedst
 som en Pille i en stor Skjæl af
 dejlige Bibelhistorier."
 A. Nielsen,
 1110 Bluff St., Cedar Falls, Ia.

COMPANY LUNCH ROOM
 PROMOTES COMRADESHIP
 AMONG MAYER SHOE
 FACTORY EMPLOYES.

Cleanliness and Efficiency Are
 Conspicuous in Attractive Cafe-
 teria, Where Appetizing Menu
 Is Served Daily at Low Price.

Conspicuous among the many
 improvements that have been
 made from time to time for the
 welfare of their employes is the
 strictly modern cafeteria that has
 been recently opened by the F.
 Mayer Boot & Shoe Co. of Mil-
 waukee, makers of the well
 known brand of Honorbilt Shoes.
 "Our primary reason for open-
 ing this restaurant," said F. J.
 Mayer, vice president of the con-
 cern, "is to give our employes a
 chance for greater comradeship.
 We are convinced that it has
 done that much. The increased
 number of patrons speaks for
 its success. Many who have heretofore
 prepared their own dinner
 at night are glad to be re-
 lieved of the burden and make
 this hot lunch at noon their prin-
 cipal meal."

Comradeship is not the only
 benefit to be derived, for the din-
 ners served to the employes for
 20 cents are certainly a revela-
 tion, especially during these
 times of high prices. The follow-
 ing menu is typical of the din-
 ners furnished: A large bowl of
 vegetable soup, beef loaf, pota-
 toes, beets, bread and butter,
 apple pie and coffee.

Cleanliness and efficiency are
 the striking characteristics of the
 lunch room. From the immaculate
 polished topped oak tables, with
 their pretty green and white
 china and shining silverware set
 for four, to the shining pots and
 kettles hanging around the stove,
 everything is spick and span and
 of the latest and most approved
 type.

The work is lightened and
 speeded up by automatic dish
 washing machines, bread cutters,
 butter cutters, potato peelers, and
 steam tables where the food is
 kept piping hot.

The factory is kept running
 through the noon hour, as only
 one-half the force eats at one
 time. At 11:30, when the first
 relay of employes files into the
 dining room, everything is ready,
 with soup and bread and butter
 on the table, and the deft wait-
 resses give rapid and efficient
 service. Music furnished by one
 of the employes makes the lunch
 hour pleasanter. By 12, places
 are ready for the second group
 of diners, and at 1 o'clock the
 doors are closed.

"The Dragoon".
 En engelsk Udgave af Past. N. P. Madsens
 bekendte Fortælling "Poul". Oversat af H. F.
 Trykt med store nye Typer paa godt Papir og
 hæftet i smukt og stærkt Omslag.
 Pris 25 Cents.
 6 Eksemplarer for \$1.00.
 I Kommission hos
 DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.